

Ay Güneşe Teslimdi 6

– MELEK KIRICI · 27 Mayıs 2015

Başımı kaldırdım ve aynı anda birbirimize aynı soruyu sorduk:

-Ne işin var burada? Ben hemen ilk cevabı vermek istedim ve heyecanla tatil için geldiğimi söyledim. Sonra o bana bakarak “Bende” dedi “Bende...”.

-Nasıl bir tesadüftür bu? Seni gördüğüme sevindim; hem de çok sevindim.

-Hadi gel bir yerde oturalım sohbet edelim.

“Olur” anlamında başımı salladım ve yol boyu yürüyüşümüz devam etti. Bana subay okulunu başarıyla bitirip Ankara’da göreve başladığını, işini sevdiğini, babası ve annesinin de iyi olduğunu anlattı. Sesinin tonu ne kadar hoş geliyordu kulağıma ve ne kadar rahattı konuşurken. Son gördüğüm halinden bu zamana, çok olumlu değişiklikler olmuştu Mustafa’da. Hala oturamıştık ve yürüyorduk. Yorgunluktan adım atacak halim kalmamıştı. Sahile doğru birkaç adım atıp, ikimizde ayakkabılarımızı çıkarttık. Sular alıyordu bu gece bedenimi saran tüm elektriği...

Bir hayli geç olmuştu. Ertesi gün ne yapacağımı sordu. Tekne turunu hatırladım ve “İstersen beraber gideriz.” dedim. Yarın erkenden almaya geleceğini söyleyerek beni otelime bıraktı. Yatağıma uzandığımdan sonrasını hatırlamıyorum. Ağlayan bir çocuğun sesiyle fırladım yataktan. Yan odadan geliyordu ses. Çocuk; “Gitmek istemiyorum anne; daha kalalım lütfen!” diye ağlıyordu. belli ki otelden ayrılıyorlardı.

Telefonun sesiyle irkildim. Ahizeyi kaldırdığımda, resepsiyonda ziyaretçim olduğunu söylüyordu bir ses. Hemen Mustafa geldi aklıma... Acele ederek, bir deniz çantası hazırladım. Yüzümü yıkayarak, saçlarımı tepede topladım ve aşağı indim. Mustafa “Günaydın, hadi gidiyoruz.” dedi ve telaşlı bir şekilde elimden beni çekiştirmeye başladı. “Dur! Dur! Yavaş ol lütfen!” diyordum; ama çok da hoşuma gitmişti bu çocukça koşuşturma. Sonra durdu, yüzüme baktı.

-Tekne kiraladım. İçinde yiyecek, içecek, her ihtiyacımız var ve biz nereye istersek oraya götüreceğimizi; ne kadar istersek o kadar kalacağız; canımız istediği kadar yüzüp, canımızın çektiğini yiyeceğiz. Bugün dünyanın en güzel gününü geçireceğiz. Var mısın?

Bir çırpıda dünyayı sermişti önüme. “Hayır” demek ne mümkün? “Evet!” diye bağırdım ve birkaç dakika sonra teknedeydik. Çok centilmendi ve dikkati gözümünden kaçmıyordu. Çok da etkileyiciydi ayrıca... Birden, benden küçük olduğu geldi aklıma.

Masmavi sulardaydık. Bir gün öncesinden haşlanmış olan tenim, güneşin yakan yüzünü görünce gölge bir yer aradı. Mustafa, yumuşak minderlerin atıldığı kaptan köşkünün altında, gölge bir yeri işaret ederek, elindeki meyve suyunu bana uzatıyordu.

-En çok vişne suyunu severdin sen değil mi?

-Evet; ama sen nereden biliyorsun?

-Bir gün annene söylerken duymuştum bahçe kapısından.

Bu çocuk cevaplarıyla beni şaşırtmayı hep başarmıştı ve bu başarısını da sürdürüyordu.

-Az ilerde bir koy var; Afrodit Koyu diye biliniyor. Orada durup yüzelim; çok güzel.

-Olur tabii.

Gözleriyle karşılaştığımda, içimden geçenlerin adını koyamıyordum. Yaklaşıp öpmek, hatta sarılıp oracıkta kalmak istiyordum. Daha da fazlası; onun omzunda uyumayı istiyordum. Tövbe tövbe... Neler geçiyordu aklımdan...